

gøres gældende under Justifikationssagen, hvilket ogsaa i den ældre tyske Proces, hvorfra Bestemmelsen om Arrestens Justifikation antages at være overført i vor Ret, var den almindelige Regel. Ved at give Justifikationssagen en saadan Udstrækning vil man imidlertid som Følge af den i vor Ret bestaaende Ordning, hvorefter Arresten foretages af en selvstændig Rettens Betjent, der paakender de under Forretningen fremsatte Indsigelser imod Arrestens Lovlighed, ikke kunne undgaa Brud paa den Grund-sætning i vor Proces, at en Ret ikke kan forandre eller omstøde en anden sideordnet Rets Beslutning.

Endvidere maa fremhæves, at, hvilken Udstrækning der end gives Justifikations-sagen, bliver det uundgaaeligt, at den Ad-gang, Rekvisitus har til samtidig ved Anke at angribe Arrestens Lovlighed, kan føre til Forvirring og uopløselige Kollisioner. Vel er det Genstand for Tvivl, hvilke Ophævelsesgrunde der kunne gøres gældende under Appellen; men, da det i alt Fald staar fast, at Overretten kan ophæve Arresten som ulovlig gjort, naar Fordringen allerede efter, hvad der har foreligget Fogden, kan skønnes at være ugrundet, vil det samme Spørgsmaal paa samme Tid kunne blive forelagt Overretten og den Underret, ved hvilken Justifikationssagen er anlagt, til Paaken-delse. Rekvirenten vil nemlig ikke ved den af Rekvisitus iværksatte Appel befris fra sin Forpligtelse til at forfølge Arresten i første Instans, og da denne Sag tillige gaar ud paa at forskaffe Rekvirenten Dom for hans Fordring, vil endnu mindre Rekvisi-tus paa Grund af Arrestforretningens Ap-pel kunne begære Justifikationssagen udsat. Begge Sager maa altsaa gaa frem ved Siden af hinanden, og den Mulighed er saaledes for Haanden, at samme Sag mellem de samme Parter afgøres forskelligt af de tvende Retter, at den ene ophæver Arresten paa den samme Ankegrund, hvis Forkastelse ved den anden Ret har ført til Arrestens Stadfæstelse, uden at det er muligt gennem almindelige processuelle Grund-sætninger at hæve denne Kollision.

Hvad angaar den tredie Vej, ad hvilken Rekvisitus efter den gældende Ret kan opnaa Arrestens Ophævelse, er det vistnok den almindeligst antagne Mening, at han ikke blot kan henvende sig til Fogden, naar han støtter sin Paastand paa en efter Arrestens Iværksættelse indtruffen Omstæn-dighed, men at Fogden ogsaa kan ophæve Arresten, hvor han af senere forelagte Op-lysninger kan skønne, at Forretningen er ulovlig gjort, en Regel, hvorved Muligheden

for hinanden modsigende judicielle Afgø-relser yderligere udvides.

Den Ordning, hvorigennem man her i Tilslutning til det tidligere Udkast har søgt at fjerne de fremhævede Ulemper, hviler paa den Betragtning, at *naar der gives Rekvisitus behørig Adgang til som Sagsøgt under Rekvirentens Justifikationssøgmaal at fremsætte sine Indsigelser imod Arrestens Lovlighed, kan man uden Ubillighed fra-tage ham de øvrige Midler*, ved hvilke han efter den gældende Ret kan erholde Arresten ophævet som ulovlig gjort, og herved lukke Kilden til den nuværende Forvirring.

Udkastet skelner med Hensyn til Rekvirentens Justifikation af Arresten i Prin-cipet mellem *Hovedsagen* eller den i An-ledning af Fordringen anlagte Retssag, hvorunder Fordringen indtales og derigen-nem tillige Arrestens Lovlighed, for saa vidt den beror paa Fordringen, afgøres, og *Arrestsagen*, under hvilken alle andre Indsigelser vedkommende Arrestens Lovlighed kunne fremsættes og paakendes uden Hensyn til, om de tidligere have været under-givne Fogdens Afgørelse (§§ 481 og 483); under hver af disse Sager kan Arresten erholdes ophævet (§ 485); ti Fordringens Urigtighed eller en Mangel ved selve Arrestforretningen er hver for sig en tilstrækkelig Ophævelsesgrund.

I det sædvanlige Tilfælde, hvor der ved Arrestens Iværksættelse endnu ikke er anlagt Retssag i Anledning af Fordringen, vil den ovennævnte Adskillelse vel ikke formelt træde frem, idet Rekvirenten ifølge Bestemmelsen i § 481, 1ste Stykke, skal inddrage Arrestsagen under den Sag, han er pligtig at anlægge i Anledning af For-dringen. Men ligesom der dog selv i dette Tilfælde ifølge Rettens Bestemmelse kan foretages en særskilt Forhandling og Paa-kendelse af Spørgsmaal vedrørende Arrestens Stadfæstelse, saaledes vil Adskillelsen mellem Hovedsag og Arrestsag i alt Fald træde frem efter de Bestemmelser, der i § 481, 2det og 3die Stykke, ere givne for det i den bestaaende Lovgivning uomhand-lede Tilfælde, at der allerede, forinden Arresten blev gjort, er anlagt Retssag i An-ledning af Fordringen. I saa Fald bliver der nemlig at anlægge særskilt Arrestsag, der dog, hvis Hovedsagen endnu er svæ-vende i første Instans, skal anlægges ved samme Ret, som behandler Hovedsagen; og kan sættes i Forbindelse med denne ifølge Rettens Bestemmelse.

Den Adgang, der ved de oven anførte Bestemmelser er aabnet til Justifikations-sagens Opløsning i tvende Sager, vil i flere